Ч. 83 Пятниця 16 (28) цвѣтня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль я гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмініcтрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, двеpѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Передплата у Львовѣ въ Адмініcтрації „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Соймъ краевый.

(X. засѣданє, 4 сесії VI періоду зъ дня 26 цвѣтня.)

Вчерашнє засѣданє вôдбуло ся при участи 95 пословъ. Петицій насѣло доси 396. Передъ приступленємъ до порядку дневного ухвалено на внесенє пос. Вайґля збôльшити комісію банкову зъ 9 на 14 членôвъ. Зъ порядку дневного передала Палата въ першôмъ читаню 10 справозданъ Выдѣлу краевого поодинокимъ комісіямъ. — Громадѣ Лѣшна въ сяньôцкôмъ повѣтѣ дозволено побирати въ 1893 р. 287 процентъ, а въ 1894. 194 проц. додатку громадского до податкôвъ безпосередныхъ на покрытє потребъ громадскихъ.

Зъ порядку дневного вôдступлено петицію Григора Гузара, мѣщанина въ Бучачи, опѣкуна Анны Бабіякъ, въ справѣ принятя єѣ до заведеня глуго-нѣмыхъ у Львовѣ — Выдѣлови краєвому до розслѣдженя и вôдповѣдного заряджєня.

Зъ черги наступило справозданє комісії адміністраційнои о петиции мешканцѣвъ оселѣ Винники о выдѣленє тои оселѣ изъ звязи громады мѣста Жовквы и утворенє зъ неи самостôйнои громады. Комісія вносила, щобы надъ тою петицією перейти до порядку дневного. Пос. Король ставнувъ въ оборонѣ тои петиції и вносивъ, щобы Соймъ звернувъ петицію назадъ комісіи въ цѣли доповненя єѣ мнѣнємъ Рады повѣтовои и предложеня на тôй пôдставѣ нового справозданя. Соймъ ухваливъ внесенє комісії. — Петицію мешканцѣвъ присѣлка Гиравцѣ о выдѣленє изъ звязи громады Дальничь въ повѣтѣ и окрузѣ судовôмъ жовкôвскôмъ а прилученє до громады Воля жовтанецка въ тôмъ самôмъ повѣтѣ положенои и до куликôвского округа судового — передано Выдѣлови краєвому до розслѣдженя и поставленя вôдповѣдного внесеня.

На внесенє Выдѣлу краевого ухвалено въ другôмъ и третôмъ читаню проєктъ закона, котрымъ признає ся громадѣ мѣточка Струсова на часъ вôдъ 1 сѣчня 1894 р. до 31 грудня 1899 р. побирати оплату вôдъ всѣхъ напиткôвъ пропінаційныхъ якъ солодженыхъ такъ и несолодженыхъ, выробляныхъ въ громадѣ або въ округъ громады впроваджуваныхъ и въ нѣй уживаныхъ, по 50 кр. вôдъ одного гектолітра. До оплачуваня обовязанй всѣ, що выробляють або спроваджують повысшй напитки для мѣсцевои консумцѣ, чи то на продажь чи на власный ужитокъ.

Дальше наступило перше читанє внесеня пос. Скалковского и товаришѣвъ въ справѣ придержуваня ся при екзекуціяхъ податковыхъ постановъ правныхъ о предметахъ зъ пôдъ екзекуції вынятыхъ. Пос. Скалковскій мотивуючи своє внесенє доказувавъ, що поминанє тыхъ приписôвъ при стяганю вѣрительностей скарбовыхъ дає ся найбôльше вôдчувати бѣднѣйшимъ податникамъ особливо же людности селяньской. Внесенє се вôдослано до дотычнои комісії. — Внесенє пос. Недѣльского въ справѣ перевозу матеріялу будôвельного для дорôгъ краєвыхъ зелѣзницями передано комісіи дороговôй.

Зъ порядку дневного наступила справа переобразованя 7-клясовои школы женьской въ Бродахъ на школу выдѣлову. Комісія вносила: 1) що зъ початкомъ шкôльного року 1893/94 має завести ся въ Бродахъ чотирокласова женьска школа выдѣлова сполучена зъ чотирокласовою звычайною школою народною, зъ практичнымъ курсомъ робôтъ жѣночихъ и курсомъ теоретичнымъ для дорослои молодѣжи женьскои; 2) выдатки на повысшу школу буде оплачувати громада мѣста Бродôвъ зъ власныхъ фондôвъ; 3) громада буде мусѣла доплачувати ще що року 700 зр. на платнѣ учителѣвъ зреорґанізованои женьскои школы; директора и учительки буде оплачувати окружный фондъ шкôльный, взглядно краєвый; 4) выдатки на курсы доповняючй будуть покрывати ся зъ оплатъ шкôльныхъ и добровôльныхъ датковъ, а колибъ они не выставали, то останокъ буде покрывати ся зъ фондôвъ громадскихъ. Всѣ внесеня и статутъ згаданои школы ухвалено.

До комісії зелѣзничои выбранй: Гросъ, Яворскій, Менциньскій, Охримовичъ, Поповскій, Г. Ромеръ, Розвадовскій, Ив. Стадницкій, Струшкевичъ, Щепановскій, Вівієнъ.— До комісії банковои: Абрагамовичъ, Дембовскій, Горайскій, Гросъ, Мандичевскій, Мархвицкій, Поляновскій, Рапапортъ, Сціпіо, Скалковскій, Скшиньскій, Ив. Стадницкій, Вайґель, Л. Водзицкій. — До комісії дороговои: Ад. Єнджейовичъ, Зд. Скшиньскій. — По сѣмъ ухвалено выборъ комісії кодатковои зъ 7 членôвъ и громадскои зъ 15 членôвъ. На тôмъ закôнчено порядокъ дневный.

Опôсля вôдчитано внесеня: пос. Пілята и товаришѣвъ въ справѣ предложеня на слѣдуючôй сесии проєкту реформы громадскои на засадѣ зборныхъ громадъ; — пос. Рутовского зъ готовымъ проєктомъ закона заводячого громады окружнй. Проєктъ сей заводить громады окружнй черезъ сполученє мѣсточокъ, громадъ сѣльскихъ и обшарôвъ двôрскихъ: нинѣшнй громады яко громады звязковй задержать власнє майно, справы звязку громадского и справы школъ народныхъ та дорôгъ громадскихъ. На громады окружнй переходить цѣла адміністрація, поліція мѣсцева, порученый кругъ дѣланя и цѣла культура краєва. Громады окружнй репрезентує окружна рада громадска, заряджує начальникъ и выдѣлъ. Въ

31)

КУМА ЖУРБА.

ПОВѢСТЬ

Г. СУДЕРМАНА.

(Дальше).

XVII.

Минуло лѣто, надôйшла осѣнь и оповила землю своєю мрачною одежею. Червонй промѣнѣ сонця клали ся втомленй на березѣ лѣса, а вересы хилили до землѣ свои багрянй головки. Въ тôмъ часѣ на фôльварку, на котрôмъ доси тихше було якъ звычайно, наставъ дивный рухъ. Щось неначе гукъ молотôвъ, неначе звукъ дзвонôвъ, лунало теперь тамъ и розлягалось по поли въ тактѣ, докладно вôдмѣреномъ, разъ разячо-голосно, то знову глухо, хочь завсѣгды бувъ то якійсь мельодійный звукъ, котрый довго дрожавъ у воздусѣ.

Мешканцѣ села ставали здивованй на дорозѣ; оденъ пытавъ у другого:

— Що се таке дѣє ся у Майгеферôвъ?

А другій вôдповѣдавъ:

— То такій гукъ иде, якъ бы вôнъ виставивъ собѣ кузню.

— Ну, щастя вôнъ собѣ певно въ нѣй не выкує!...

Батько, котрый якъ звычайно позѣхавъ и воркотѣвъ, сидячи у своимъ кутику, почувши перші звукъ, зжахнувъ ся въ крѣслѣ и прикликавъ доньки, щобы дôзнати ся, що се таке. Але й они не знали нѣчого бôльше, хиба се, що нинѣ дуже рано прибувъ зъ мѣста якійсь ремѣсникъ зъ молотками, пильниками и шрубами и що довго нараджувавъ ся зъ Павломъ надъ якимись плянами чи рисунками. Побѣгли чимскорше подивитись, що тамъ дѣє ся, и щожь побачили?

Поза шопою стояла „чорна Зоська“, прибрана у деревлянe руштованє, а на тôмъ руштованю стояли: Павло и прибувшій ремѣсникъ; оба ходили пильно довкола, пукали, вôдкручовали шрубы и заглядали до середины.

Здивовано глянули на себе близнята, бо прочули, що ту иде о щось велике, однакъ уважали непотрѣбнымъ розповѣсти батькови сю новину. Натомѣсть пригадали собѣ, що два маленькй листики, котрй написали були, треба було чимскорше вôдослати слугою на почту.

Тымчасомъ Павло стоявъ высоко на руштованю и оперщись о высокій коминъ „чорнои Зоськи“, дививъ ся тужно на торфовища, якъ Колюмбъ, що бажавъ новый свѣтъ вôдкрыти.

Першій крокъ на тôй смѣлôй дорозѣ вже зробивъ. Въ довгй безсоннй ночи по смерти матери, коли бôль зелѣзными нôгтями стискавъ єго за серце, сидѣвъ вôнъ передъ образомъ дорогои покôйницѣ, котра зô скаргою на устахъ споглядала все на него, и щобы не бачити того жалôсного погляду, вôнъ читавъ свои книжки. Мовь кретъ рывъ собѣ свою дорогу въ темныхъ теоріяхъ и коли въ головѣ єму шумѣло, коли слабосиле тѣло вôдмавляло єму послуху, тодѣ повтарявъ вôнъ собѣ:

— Єѣ послѣдна надѣя не смѣє пропасти.

И єго тѣло знову набирало силы, блискавицѣ енергії освѣчували єму голову и вôнъ ишовъ впередъ въ невтомленôй своєй дѣяльности, доки хаосъ зелѣзныхъ загадокъ не змѣнивъ ся для него въ повну гармонію, доки кожде колесце не стало мускуломъ, кожда рурка жилкою, обдуманою на взôръ людского тѣла вôдвѣчнымъ творчимъ духомъ.

Тыжнѣ и мѣсяцѣ минали надъ тымъ. Єго духъ такъ зовсѣмъ потонувъ у тôмъ бажаню свѣдомости, у тôй жаждѣ твореня, що все, що єго звычайно занимало и ворушило, десь щезло въ дали, мовь тѣни невыразнй. Образъ матери ставъ теперь передъ єго очима якимись спокôйнѣйшимъ, ласкавѣйшимъ, а то й усмѣхатись почавъ до него. Мовь невиднйми рукаминазношенй, згромадились у стодолѣ буйнй и богатй плоды зъ нивъ, а коли одного дня послѣдный снôпъ вôвса зложено въ сусѣцѣ, тодѣ ударивъ ся рукою въ чоло, мовь чоловѣкъ, котрому щось снить ся, и крикнувъ:

складъ рады входятъ войты сполученыхъ громадъ, репрезентанты обшарôвъ дворскихъ и радни зъ выбору въ вôдношеню людности. Зверхность творить начальникъ громады окружнои зъ выдѣломъ. Начальникъ одвѣчальный, члены выдѣлу до помочи. Рѣшенє въ справахъ поліційно-карныхъ може выконувати ся лишь колеґіяльно черезъ выдѣлъ; комплетъ складає ся зъ начальника и двохъ выдѣловыхъ. Выдѣлъ творить також судъ розъемный въ громадѣ. Делеґатами начальника на поодинокѝ громады сѣльскѝ и обшары дворскѝ суть вôйты и настоятелѣ обшарôвъ дворскихъ. Для громадъ мѣсцевыхъ предкладає ся вôдповѣдно змѣнена орґанізація и деякѝ модіфікаціи закона о обшарахъ дворскихъ.

Пос. Фрухтманъ предложивъ проєктъ закона громадского для мѣстъ и мѣсточокъ. — Пос. Телишевскій предложивъ проєктъ закона о заведеню безпосередныхъ выборôвъ. — Пос. Вівієнъ предложивъ внесенє въ справѣ корчунку лѣсôвъ, тарифъ для вугля каменного и въ справѣ промыслу експльоатації торфу. На тôмъ закôнчено засѣданє а слѣдуюче назначено на суботу.

Рускій клюбъ соймовый мавъ доси два засѣданя: одно дня 24 с. м. заразъ по першôмъ засѣданю сойму; друге довше оногды по полудни. Обговорювано плянъ сегорôчнои акції въ Соймѣ, именно: якѝ внесеня має клюбъ ставити и на якѝ справы особливу увагу звернути. Перше внесенє мало бути на зміну ординації выборчои до Сойму заведенємъ безпосередныхъ выборôвъ, котре п. Телишевскій уже два разы ставивъ въ Соймѣ. — До Руского клюбу належать теперь послы: Романчукъ (председатель), Сѣчиньскій (заступникъ предсѣдателя), Телишевскій (секретарь), дръ Савчакъ, дръ Окуневскій, Охримовичъ Гурикъ и Гаморакъ. О. Мандичевского ще нема у Львовѣ, и вôнъ не заявивъ ще свого приступленя до клюбу. Послы: дръ Антоневичъ, Кулачковскій, Герасимовичъ, Барабашъ, Рожанковскій, Сѣрко и дръ Король мали свою окрему нараду також по першôмъ засѣданю сойму. Ходять слухи, що они мають завязати окремый клюбъ зъ проґрамою руского клюбу зъ 1889 року, т. є. властиво безъ проґрамы, бо позитивнои проґрамы рускій клюбъ въ тôмъ роцѣ фактично не мавъ, якъ и самъ дръ Антоневичъ ще тамтого року признававъ. Зачувати, що председателемъ того клюбу має стати пос. Рожанковскій.

Справы краєвѝ.

(Громадскѝ округи санітарнѝ).

Выдѣлъ краєвый задумує предложити Соймови на теперѣшнôй сесіи внесенє въ справѣ утвореня дальшого ряду округôвъ санітарныхъ громадскихъ. Справозданє, котре выготовлено въ тôмъ предметѣ для Сойму, констатує, що Выдѣлъ краєвый рѣшивъ предложити заведенє округôвъ санітарныхъ лише въ тыхъ случаяхъ, въ котрыхъ интересованѝ стороны заявлять ся за симъ.

Въ роцѣ 1892 установлено 14 санітарныхъ округôвъ. Теперь Выдѣлъ краєвый предкладає утворенє въ сѣмъ роцѣ дальшихъ 29 округôвъ санітарныхъ въ мѣсцевостяхъ, котрѝ назначить Выдѣлъ краєвый въ порозумѣню зъ Намѣстництвомъ. А що впроваджене въ житє тыхъ округôвъ задля переведеня договорôвъ наступить имовѣрно ажь 1 липня с. р., то Выдѣлъ краєвый жадає кредиту въ сумѣ 5.500 зр. лише на пôвъ року, також на ту цѣль дальшого кредиту на рôкъ 1894 въ квотѣ 11.000 зр.

Новѝ округи санітарнѝ, що мають утворитись, припадуть въ повѣтѣ бобрецкôмъ въ Стрѣлискахъ и Вибрановцѣ: въ повѣтѣ борщôвскôмъ въ Скалѣ; въ повѣтѣ брôдскôмъ въ Щировичахъ и Топоровѣ; въ повѣтѣ добромильскôмъ въ Рыботичахъ и Новôмъ Мѣстѣ; въ долиньскôмъ въ Перегиньску и Рожнятовѣ; въ дрогобицкôмъ въ Пôдбужи и Стебнику-Сходници; въ городецкôмъ въ Яновѣ; въ калускôмъ въ Войниловѣ и Краснôмъ; въ лѣскôмъ въ Лютовискахъ и Балигородѣ; въ мостискôмъ въ Крукеничахъ; въ перемыскôмъ въ Медыцѣ; въ перемышляньскôмъ въ Дунаєвѣ; въ равскôмъ въ Любичи; въ рогатинскôмъ въ Пôдкамени; въ сянôцкôмъ въ Ясляскахъ; въ сокальскôмъ въ Тартаковѣ; въ старомѣскôмъ въ Хировѣ; въ стрыйскôмъ въ Корчинѣ; въ збараскôмъ въ Новôмъ Селѣ; въ тарнобжескôмъ въ Грембовѣ и въ повѣтѣ городеньскôмъ въ Чернелици и Обертинѣ.

Переглядъ політичный.

Послѣ Pol. Corr. зберуть ся спôльнѝ Делеґаціи дня 25 мая и будуть радити бôльше менше до дня 25 червня.

Намѣстникъ долѣшнои Австрії выдавъ вôдозву, упоминаючу передъ публичными обходами въ день 1 мая и взагалѣ передъ нарушенємъ спокою въ тôмъ дни, позаякъ предприняти̂ будуть всякѝ можливѝ средства осторожности.

Тирольскій соймъ ухваливъ резолюцію взываючу правительство, щобы що року скликувало правильно соймы въ часѣ вôдъ надолиста до сѣчня. — Буковиньскій соймъ має теперь два рускѝ клюбы. До одного належать послы: дръ Волянъ, Тиминьскій и Бежанъ, до другого дръ Стоцкій и Пігулякъ.

Въ угорскôмъ парляментѣ предложивъ міністеръ Ґієронімі проєктъ закона о веденю метрикъ державныхъ. Послѣ сего предложеня духовнѝ не можуть нѣякъ вести метрикъ; мають то бути окремѝ урядники державнѝ, котрѝ мають бути платнѝ и мусять скôнчити бодай ґімназію. Предложено также проєктъ закона о рôвноуправненю жидôвского вѣроисповѣданя зъ другими вѣроисповѣданями (рецепція жидôвъ), котрымъ дозволяє ся свобôдно переходити зъ вѣры жидôвскои на иншу и на вôдворотъ.

Ватиканьскій кореспондентъ вѣденьскои Pol. Corr. доносить до сеи ґазеты, що розмова цѣсаря Вільгельма зъ Папою дотыкала выключно лишь загальныхъ тематôвъ, а именно становища Папы. Якъ цѣсарь такъ и папа суть дуже вдоволенѝ зъ тои розмовы. Коли цѣсарь вже вôдôйшовъ сказавъ Папа: Єсть то bravo uomo (лепскій чоловѣкъ).

Зачувати, що цѣсарь нѣмецкій вертаючи зъ Италії, поѣде на Ґенову до Испанії, въ гостину до испаньскои королевои, котра перебуває теперь въ Барцельонѣ.

До Константинополя прибула французска ескадра Середземного моря, а адміралъ єѣ Вінь и сорокъ пять офіцирôвъ высѣли на берѣгъ и перебувають теперь въ мѣстѣ. Зачувати, що має тутъ прибути ще пятьдесять французскихъ офіцирôвъ. Ескадра французска перебуде тутъ до суботы.

Правительство сербске выдалило зъ Сербії аґента россійского товариства кн. Ґаґаріна пароходнои плавбы по Дунаю, Узелаца, за то, що вôнъ доносивъ до россійскихъ ґазетъ ложнѝ вѣсти о партіи радикальнôй а въ послѣднôмъ часѣ розпуставъ бувъ ложну вѣсть о замаху на короля Александра.

— Справдѣ, менѣ здає, що я що лише вчера бачивъ въ поли першѝ колоски.

Однакъ чимъ бôльше єго знанє дозрѣвало, тимъ бôльше въ єго души зростала обава о то, чи єму удасть ся все, що задумавъ. Коли писавъ по слюсаря, то серце въ нѣмъ такъ било ся, мовь кандидатови въ день испыту. Єго дѣяльнôсть лякала ся свѣтла, якъ колибъ то було святотацтвомъ, бо лякавъ ся, щобъ єго не высмѣяли. Ажь першій гукъ молота, що слѣдивъ живчикъ чорнои Зоськи, розголосивъ свѣтови сю вѣсть.

Прибувшій майстеръ мусѣвъ сѣдати зъ паньствомъ до ѣды, а батько бодай тымъ способомъ заявлявъ своє невдоволенє, що єму нѣколи не вôдповѣдавъ на єго привѣтъ, а пôдчасъ цѣлого обѣду все щось воркотѣвъ про варятôвъ и дармоѣдôвъ.

Але нѣхто не звертавъ на се уваги и робота ишла своимъ ладомъ. Послѣ указокъ Павла розôбрано машину и слѣджено єѣ помалу ажь до найдрôбнѣйшихъ складовыхъ частинъ. Блуды, на котрѝ фаховый техникъ потребувавъ бы разъ лише окомъ кинути и вже вôдкрывъ бы ихъ, могли тымъ двомъ людямъ показати ся ажь по довгихъ, мозольныхъ розслѣдахъ. Неразъ цѣлѝ годины радили надъ якоюсь дрôбною справою, мовь пôдчасъ парляментарныхъ дебатъ.

Разъ знетерпелививъ ся майстеръ и спытавъ:

— Бо й чомужь не пôслали вы того старого зелѣза на направу до фабрики?

Павло зжакнувъ ся. Справдѣ, то була здорова думка! Нинѣ здалась она єму зовсѣмъ новою, хочь и давнѣйше приходила єму вже неразъ до головы. Але не хотѣвъ нѣколи застановлятись надъ нею глубше, бо здавалась єму занадто зухвалою, занадто смѣшною а до того ще й боявъ ся, що єму чорну єго Зоську можуть вôдôслати, бо вже годѣ єѣ направити. Дѣяло ся зъ нимъ, якъ тому селянкою, що то волѣла свого мужа на смерть залѣчити своими лѣками, анѣжь згодити ся на то, щобы лѣкарѣ сказали ѣй: „вôнъ невылѣчимо хорый“.

Коли смеркло ся, а майстеръ и парôбки скôнчили роботу, вôнъ крутивъ ся звычайно ще зъ годину по робôтни и самъ не знавъ гараздъ, чому; отъ попросту длятого лише, що не хотѣвъ ще покинути чорнои Зоськи. Коли бы бувъ слухавъ свого бажаня, то бувъ бы певно цѣлу нôчь пильнувавъ єѣ! приносивъ зъ собою кôлька книжокъ, рысункôвъ — такъ само безъ цѣли, бо ту було зовсѣмъ темно — щобы лише то все мати при собѣ. Однакъ робивъ се въ якъ найбôльшôй тайнѣ, бо если вже хто сильно бувъ пересвѣдченый о тôмъ, що Павло зовсѣмъ зôйшовъ зъ ума, то самъ вôнъ бувъ о тôмъ якъ найсильнѣйше пересвѣдченый.

Одного вечера, коли потемки шукавъ якоись книжки, котру хотѣвъ забрати зъ собою до шопы, въ найглубшôмъ кутику шуфляды впало єму въ руку щось подовгасте, округле, завинене въ анґлійску бібулку.

Почувъ у темнотѣ, якъ почервонѣвъ. То бувъ флєтъ вôдъ Гальшки. Якъ то склало ся, що про него и про тую, що дарувала єго, теперь такъ мало коли думавъ? Тѣнь горя, що повисла надъ нимъ, закрыла ту постать ясну, котра въ тôмъ дни, найтемнѣйшôмъ зô всего житя єго, послѣдный разъ показалась єму, а теперь середъ журбъ и щоденныхъ клопотôвъ и сама також въ тѣни розвѣяла ся. Въ першôй хвили ледви мôгъ пригадати собѣ єѣ черты, ажь помалу, по хвили єѣ образъ ставувъ на ново передъ очима єго душѣ.

Взявъ замѣсть книжки флєтъ пôдъ паху, пôшовъ за шопу и тамъ сѣвъ собѣ на паровôмъ кôтлѣ машины. Цѣкаво почавъ рушати кляпки инструменту, доторкнувъ ся устами навѣтъ єго дѣрокъ але не мавъ вôдваги добути зъ нихъ тонъ, бо не хотѣвъ збудити тыхъ, що спали.

— То було бы гарно — говоривъ вôнъ собѣ — коли-бъ я такъ умѣвъ выгравати всѣлякѝ мельодії и при тôй грѣ думати про Гальшку. Тодѣ мôгъ бы я знову набалакати ся самъ зъ собою до волѣ и знавъ бы, що чей же и для себе самого жию на свѣтѣ? Та чи я справдѣ жию для себе самого? Чи такъ повиненъ я жити? — пытавъ вôнъ себе та обертавъ притôмъ корбу. — Якъ та корба обертає ся и обертає ся довкола и не знає, по що, — а сама про себе она не є нѣчимъ бôльше, лише мертвымъ куснемъ зелѣза, — такъ и я мушу обертати ся и обертати ся безъ упину, не пытаючи: „по що?...“ На свѣтѣ мусять жити люде, що мають право жити для самыхъ себе и свѣтъ образувати собѣ по своѣй воли и власнымъ бажанямъ, але они вже

Новинки.

Львôвъ дня 27 цвѣтня.

— **Конкурсы.** Краєва рада шкôльна розписує конкурсъ на посаду старшого учителя при семинаріи учительскôй въ Ряшевѣ и на таку саму посаду при семинаріи въ Станіславовѣ. Подана треба вносити до 20 мая.

— **Именованя.** Президія краєвои Дирекціѣ скарбу именувала канцеліста Касира Бачиньского офіціяломъ канцелярійнымъ въ X. клясѣ ранґи.

— **Вôдзначенє.** П. Андрѣй Мойса Росохацкій зъ Росохача одержавъ вôдъ Папы звѣзду ордера св. Георгія.

— **Краєвымъ инспекторомъ рыбацтва** для Галичины именованый Жигмонтъ Фішеръ, асистентъ катедры зоольоґіи університету краковского. Урядованє розпочинає инспекторъ дня 1 мая зъ осѣдкомъ поки що въ Краковѣ.

— **Записъ на церковь.** Помершій тыми днями у Львовѣ Левъ Дзюбанюкъ, емеритованый урядникъ маґістрату и властитель реальности при улици жовковскôй записавъ 5.000 зр. на направу церкви св. Миколая и 500 зр. для мѣского закладу сиротъ.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена рады повѣтовои въ Богородчанахъ зъ ґрупы громадъ мѣскихъ розписаный на день 30 мая.

— **Холера.** Не щезла холера, тому й не перестали писати о нѣй. Минувшого року тôлько й мовы було, що холера та холера, а теперь уже люде троха привыкли до тыхъ криковъ тай не дуже полохають ся. Однакъ не зашкодить подати до вѣдомости вп. читателямъ то, що каже про холеру дръ Одо Буйвідъ, именованый недавно професоромъ краковского університету. Вôнъ мавъ недавно вôдчитъ: „Чи можна охоронити ся вôдъ холеры?" Варшавскй ґазеты подають ось якй заключеня зъ того вôдчиту: Бактеріѣ холеры въ станѣ сухôмъ гинуть скоро; ихъ убивають розпущенй кислоты и алькаліѣ, розпущеный карболь, сублиматъ и т. п; вкôнци нищать ихъ деякй средства поживы, якъ вино, пиво, квасы ростиннй. Черезъ воздухъ, анѣ черезъ дотыкъ холера не переносить ся, рôвножь не можна заразити ся сухимъ одягомъ. Натомѣсть найлекше заразити ся занечищеною водою, выкидами недужихъ и вогкимъ бѣлемъ. Холеры оминемо, если будемо оминати поживы и напиткôвъ, що походять зъ зараженыхъ мѣсць. Безперечно брудъ, нужда, тѣснота, вкôнци лиха пожива и неправильности травленя, вôдтакъ утома фізична и душевна можуть приспособити одиницѣ, але самй собою не выкликують познакъ холеры.

— **Великій огнѣ.** На Угорщинѣ въ Великôй Канижи згорѣли три улицѣ до тла; притôмъ и троє людей спалило ся. На каждôй улици було по 30 домôвъ. Огонь гасила сторожа огнева, войско и студенты. Кôлька днѣвъ передъ пожаромъ одержала громады листы зъ погрозами. — Зъ Цельоваца доносять, що въ Добрачи згорѣло 80 морґôвъ лѣса.

— **Уласкавленє великого князя.** Парвскій Figaro мѣстить таку вѣсть зъ Петербурга: Въ россійскихъ кругахъ дворскихъ говорять на певно, що зъ нагоды десятилѣтя коронаціѣ царя буде его братаничь, великій князь Михайло Михайловичь уласкавленый и привернеый до своихъ давныхъ правъ. Жѣнка великого князя має теперь одержати титулъ ґрафинѣ, а познѣйше — якъ кажуть титулъ великои княжны. Щобы се зрозумѣти, треба знати, що в. кн. Михайло Михайловичь оженивъ ся бувъ зъ ґр. Мерсберґъ, дочкою кн. Николая Нассавского, а позаякъ се подружє есть мезаліянсомъ, то царь вычеркнувъ его зъ россійскои арміѣ и вôдобравъ ему всѣ права и привилеѣ в. князя.

— **Кôлько альколевъ выпивають въ Анґліи.** Предсѣдатель лондоньского товариства тверезости, Давсонъ Бернсъ, робить кождого року обчисленя, кôлько алькоголѣвъ выпиває населенє Великои Британіѣ. Справозданє за рôкъ 1892 выказує, що всѣ пôдданй королевои Вікторіѣ вылили въ себе въ однôмъ роцѣ не менше якъ 6 міліярдôвъ літрôвъ рôзныхъ спиртусовыхъ напоѣвъ. Вартôсть выпитыхъ напиткôвъ выносить 300 міліоновъ зр. Найбôльше выдають на сю цѣль Анґлійцѣ, бо зверхъ по 40 зр. на голову рôчно, вôдтакъ Шкоты 33 зр., а вкôнци Ирляндцѣ 25 зр. Зъ того однако ще не выходить, щобы Анґлійцѣ пили бôльше якъ Шкоты або Ирляндцѣ, лише они яко найбогатѣйшй пють лѣпшй и дорожшй напитки.

— **Зъ жалю.** Сими днями у паньства Т. на Воли въ Варшавѣ зôбралось богато гостей на именины господаря. Веселу ту забаву перебила сумна пригода. До п. Климентины Квѣциньскои, вдовы по бувшôмъ судѣ трибуналу, прийшла телеґрама, що єѣ сынъ, инжинеръ въ Москвѣ, нагло померъ. Слуга була така нерозумна, що прийшовши до паньства Т. выкликала паню до передвои комнаты и нѣкому нѣчого не сказавши, дала ѣй ту зловѣщу телеґраму. Нещаслива мати перечитала сю страшну вѣсть и безъ памяти впала на землю. Прикликали заразъ двохъ лѣкарѣвъ, але они вже не помогли нѣчого. Панѣ Квѣциньска померла заразъ вôдъ аневризму серця.

— **Дотепный міністеръ.** Въ часѣ послѣдныхъ италійскихъ выборôвъ кандидувавъ въ Туринѣ, яко кандидатъ опозиціѣ, доцентъ університету Хіроні. Коли до міністерства дойшла вѣсть, що кандидатъ на певно перейде, бо не достає ему лише сто голосôвъ до абсолютнои бôльшости, а голосы тй впадуть до урны выборчои ще передъ вечеромъ, тогдѣ пôславъ міністеръ просвѣты Мартіні телеґрафічно доцентови Хіроньому именованє на звычайного професора університету. А що професорôвъ університету въ Италіи выбирати не можна, то палата уневажнила выбôръ Хіроніого.

— **Донька полку.** Дня 4 с. м. въ однôй церквѣ петербурскôй вôдбуло ся вѣнчанє доньки семенôвского полку ґвардіѣ, панны Евґеніѣ Павлôвны Семенôвскои, зъ поручникомъ Гедавьскимъ. Исторію панны молодои, доньки полку, оповѣдає въ *Новостяхъ* єѣ хрестный батько дръ Флеровъ такъ: „Пôдчасъ войны россійско турецкои въ р. 1878, въ котрôй и семенôвскій полкъ бравъ участь, найшовъ пôдофіцеръ Шийокъ въ ровѣ коло мѣсточка турецкого Хаскіойя дѣвчинку и давъ єѣ менѣ, бо такъ казавъ комендантъ бриґады. На дитинѣ була тôлько сорочина, чорна хустка и пантофлѣ на голыхъ нôжкахъ. На шиѣ мала на шнурку невеликій золотый грôшь турецкій. Сидѣло бѣдненьке на ледѣ, до котрого хустка примерзла такъ сильно, що ледви єѣ вôдорвали. Въ Адріянополи купили для дѣвчинки турецку одежу и перебрали єѣ. Такъ выратовану вôдъ неминучои смерти дѣвчинку завѣзъ дръ Флеровъ до Санъ Стефано, а вôдтамъ пôслали єѣ до Петербурга и тамъ жила она у одного лікарата. Маленькою Туркинею опѣкували ся добре. Єѣ охрестили и почали вчити. На хрестѣ назвали єѣ Евґенією, а до хресту тримали єѣ дръ Флеровъ и княгиня Евгенія Ольденбурска. Прôзвище дали ѣй вôдъ полку, до котрого належала, и назвали єѣ Семенôвскою. Той полкъ давъ єѣ на выхованє до миколаѣвского института, а вôдтакъ и выдавъ єѣ замужь за молодого офіцира Реданьского, зъ котрымъ она торôкъ спôзнала ся и закохала ся. Реданьскій не бувъ вôдъ того, бо дѣвчина гарна и полкъ давъ ладне вѣно — и такъ обоє побрали ся. Цѣлый полкъ семенôвскій пивъ за здоровлє своєѣ „доньки".

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 26 с. м. до 12 год. въ полудне дня 27 с. м.: середна теплота була + 9·0° Ц., найвысша + 11·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 6·0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (759). Вѣтеръ буде полудново-захôдный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 12·0° Ц., небо буде легко захмаренє; погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 26 с. м.: пшениця 7·25 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·75 до 6·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·—; вика 4·75 до 5·50; насѣнє льняне 11·50 до 12·—; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ 5·75 до 7·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижъ 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вельсъ 27 цвѣтня. Архікн. Сальваторъ и Архікняг. Марія Валерія выѣхали до Полѣ, де стрѣтять ся зъ Єѣ Вел. Цѣсаревою Елисаветою и поѣдуть до Мірамаре, а зъ вôдтамъ до Ляінцъ.

Мальта 27 цвѣтня. Приѣхала тутъ болгарска пара княжа и приняла въ полудне візиту ґубернатора Мальты. Пара княжа перебуде тутъ мабуть два дни.

Римъ 27 цвѣтня. Цѣсарь нѣмецкій робивъ вчера прогульку до Альбано и другихъ мѣсцевостей, де его Италіянціѣ дуже сердечно витали. Коло дворця въ Фраскатѣ сполошили ся були конѣ вôдъ повоза, котрымъ ѣхавъ цѣсарь и зломили дишель.

Римъ 27 цвѣтня. Папа принимавъ вчера на двогодинной авдієнціи ческихъ путникôвъ и удѣливъ имъ благословеньства. При принятю були кардиналы: Ледоховскій, Дунаєвскій, де Руґґіеро и Маккі. — Померъ тутъ кард. Сепіяччі.

Надôслане.

Пошукує мѣсця дякъ въ середнôмъ вѣку, зъ добрымъ голосомъ; може учити дѣтей хоральнаго спѣву. Просить ся Вп. Отцѣвъ духовныхъ и Ч. Громады адресувати письма свои: Теодоръ Помастко, въ Сокали улиця Шляхотска ч. 77.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Крехевецкій.

инакше сотворенй, суть гарнй и гордй и вôдважнй и все присвѣчує имъ сонечко. Тымъ вôльно мати серце и йти за порывами того серця. А я.... ой, Боже мôй!

Переставъ таке говорити и сумно задумавшись оглядавъ флетъ, котрого кляпки блестѣли у слабôмъ свѣтлѣ пôвсумраку.

— Колибъ я бувъ однымъ зъ такихъ, — снувалась у него думка дальше — то бувъ бы ставъ ся славнымъ музикомъ; я знаю то добре, що тамъ у грудяхъ моихъ крыє ся богато мельодій, котрыхъ передо мною нѣхто ще не выспѣвавъ.... а коли-бъ я дойшовъ до цѣли, набувъ славы, подруживъ бы ся зъ Гальшкою.... батько ставъ бы богатымъ а мати щасливою. А такъ мати померла.... батько нещасный калѣка.... Гальшка выйде за иншого... а я дивлю ся на флетъ и заграти на нѣмъ не вмѣю....

Засмѣявъ ся голосно, а потôмъ зсунувъ ся ку передови машины, такъ, що мôгъ досягнути єѣ комина. Погладивъ его долонею и сказавъ:

— Але на тôмъ флетѣ навчу ся грати такъ, що ажь мило буде слухати!

Коли такъ сидѣвъ, здалось ему, що вôдъ стороны города почувъ придушенй смѣхи и шепоты. Нахиливъ ся и почавъ прислухуватись: очевидно бавила ся тамъ якась залюблена пара, а може й бôльше, нѣжь одна, бо рôжнородній голосы мѣшали ся зъ собою, неначе цвѣрѣнькала громадка воробцѣвъ.

— Певно дѣвки мають милыхъ — сказавъ собѣ — заразъ я имъ всѣмъ ту дорогу покажу.

Пôшовъ по шпіцруту, що висѣла въ стайни на дверяхъ и потихеньку перескочивъ плôтъ, щобы заступити дорогу тымъ вовкамъ, що закрали ся до его вôвчарнѣ.

Наразъ станувъ, мовь вкопаный, очи выбѣгли ему на верхъ, а ручка шпіцруты задрожала въ его долони.

Оперъ ся о пень дерева и слухавъ:

— А що, теперь певно дає вамъ спокôй? — пытавъ оденъ коханець шепотомъ.

— За богато має теперь роботы зô своєю машиною.... — вôдповѣла Гося — теперь уже не каже намъ и своихъ пустыхъ проповѣдей....

— Вы й такъ не богато собѣ зъ нихъ робили.

Гося засмѣяла ся тихо.

— Хочь якій вôнъ величный и достойный, а таки зъ него ще страшно дурный хлопчиско. Про любовь и понятя не має. Тямлю ще, якійсь часъ крутивъ ся коло Гальшки Дуґлясъ, та думаешь, що вôдваживъ ся бодай разъ пôдняти очи на неѣ? Она, розумѣє ся, гарненько дякує за такого нетягу та голиша; таже має пôдъ бокомъ своимъ Леська, а то вже зовсѣмъ иншій чоловѣкъ!

Ему здавало ся, що хиба серце перестане въ нѣмъ бити ся, однакъ мимо того слухавъ дальше.

(Дальше буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.